

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR

Gatbaş

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Okan Akyüz

Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad.com

Kitaplobi.com

Kitapşeyleri.com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2026

ISBN: 978-625-360-013-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Gatbaş

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR

Açıyorum gözümü, bir karanlık kuytu.
Kaldıramıyorum başımı ışığa.
Dökemiyorum kâğıda cümlelerimi dökülmeden önce.
Dile gelmiyor yürekte cilt cilt olan her neyse.
Huzur bazen kısa bir cümle, bazen serin bir bahçe.
Bahar bir pencere
Manzara ise belki gündüz, belki gece.
Sahi umutlarımız nerede.
Akan gözyaşlarımız nerede?
Nerde ağlarken kulaklara varan ağızlarımız?
Kendi kilit kuytusunu ansiklopedi ağızlarımız nerde?
Biz neredeyiz?
Nereye gitmekteyiz.
Nereden gelmekteyiz.
Gitmekte miyiz, gelmekte miyiz?
Yine suallerdeyiz.
Cevapsız sualler gecesindeyiz.
Yine gecedeyiz.
Yine yalnızlık penceresinde kâğıt ve kalemimizle...

İsmini koyamadığım bir yazım hikâyesine daha başlıyorum.
Başlarken geleceği hadım etmek geldi içimden çünkü güneş yarına gebe, gelecek ise acılara.
Yarınlarda güneşler olsun isterim.
Acılara tahammülümü arttırmak zorunda kalmak istemiyorum.
Ben güneşe gülümsemek isterken acılar sırtımda hançer misali varlığını hissettirsin istemiyorum.
İstemek ve istememek arası geçip giden ömrümde biliyorum, yakaladıklarım kaçırdıklarımından az.
Bense geçmişimde takılıp kalıyorum.
Belki bir kış gecesinde sobanın yanında uyuyakalan ben.
Belki okul dönüşü televizyon karşısında kendini yorgunluğa teslim eden ben.
Belki de gürleyen gökyüzünde korkuyla yorganın altına sığınan ben.
Benim ben olduğum benliğimi katıksız iyi hissettiğim tek yer geçmişim, çocukluğum.
Yorgunluklarımı uykuyla telafi edebildiğim çocukluğum.
Keşkellerle başlayan cümlelerime bir yenisini daha ekleyip bitirmek istiyorum.
Keşke uykuların anlamı benim için sadece yorgunluğun telafisi olsaydı.
Keşke büyümeseydim de uyku yarı ölüm olmasaydı...

Yine yorgun ve yoğun bir gecenin ardından ayaklarım yürür hedefe.
Ben bu yorgunluklara pek aşınayım.
Oysaki gücümün yettiğini hiç sanmıyorum.
Belki de günden güne hissizleşiyorum.
Belki de hissizleşmek ve bu terkidiyarı hızlandırmamak için mücadele veriyorum.
Ayaklarım yürürken zihnimin beni esir almasını seyretmekten başka bir şey gelmiyor elimden.
Her yanımda sesler.
Her yanımda derin nefes almamı gerektiren hisler.
Her yanımda korkularım pusuda.
Yüzleşmek için bekliyorlar kapıda.
Bense her yeni dakika gitmekteyim.
Gittiğime sevinmekteyim.
Yok sırtımdaki kambura çarelerim.
İçimi yakan kaçışlarım ve acizyetlerim.

Yazmak mı zor yazmaktan kaçmak mı?
Kalemi elinde bulmak mı zor bırakmamak mı?
Damla damla içten içe kâğıda dökülmek mi korktuğum.
Korktuğumla yüzleşmek mi yoksa?
Fazla anlam yüklemekten uzak durmaksa niyetim, neden
bu dert edişlerim?
Beni yıkan korkularım mı?
Yoksa korktuklarımdan kurtulamayışım mı?
Uzun uzadıya yazmaktan çekinmelerim neden?
Gözyaşlarımı paramparça dört bir yana savurmaktan mı
yoksa ağlayamayıp boğazıma düğümlemek mi?
Yine geldi sonbahar.
Korkularıyla yüzleşme geceleri.
Heyecanla sabaha uyanma günleri.
Yine geldi, kalem elimde parça parça haykırır kâğıda ge-
celerce...
Dışarıda yağmur, içeride kâğıda dökülen kelimeler...

Sessizliğin sesiyle baş başa buldum kalbimi.
Masamda kahvem, elimde kalem, dilimde kelam, kâğı-
dında ise hikâyem...
Tüm bu sessizliklerimi bunca kalabalığıma borçluyum.
Bir melodi ile hüznümü harmanlamaya ramak kala gök-
yüzüne dikiyorum gözümü.
Derin bir nefes alarak tutmuyorum artık mürekkerimi ve
yine beyan ediyorum kendimden zerrelerimi.
Zorlanıyorum bazen iki kelimeyi bir araya getirmekte.
Acizliğim sessizliğe erişememekten.
Bu sesler mâni oluyor kalemimin kâğıda parça parça di-
zilmesine.
Bir ses duyuyorum sanki yutkunamayan, her bir kelimeyi
unutan, hatırlamayan ihtiyar misali.
Ve susuyorum, çaresizce terk ediyorum kalemi.

Yine apansız bir gecenin koynuna teslim etmekteyim kendimi.
 Dışarıda sokak lambası, içeride gözyaşlarımın parıltısı ile başımı yastığa gömüyorum.
 Bazen bir kâğıt tanesi, bazen bir kumaş parçası, bazense bir yastık sarılıyor gözyaşlarıma.
 Bense tüm acizyetimle hüngür hüngür ağlıyorum.
 Bazen mürekkep oluyor gözyaşlarım, bazen koca bir han-çer, bazen ise tüm mutlulukların tarifi...
 Sabırla işliyorum gönlümü.
 Bir gelin misali hazırlıyorum cümlelerimi.
 Süslüyorum hüznümle ve yolcu ediyorum dertli olan tüm gönüllere.
 Bir yalnızlık karşılıyor gelinimi.
 “Hoş geldin.” diyor ey sevgili.
 Gel beraber alacakaranlıkta, sen beyaz gelinlik, ben karamsar gökyüzü, teslim olalım yağmura...
 Kavuşmak için tekrar bekleyelim geceyi.
 Gecedir bizi kavuşturan.
 Gecedir kalemi şair yapan.
 Gecedir yalnızlığımızda tüm acı gerçekleri yüzümüze vuran...

Ben baştan aşağı bir kitabım.
 Yaşanmışlıklar,
 Yalnızlıklar,
 Tam otuz sene bu dünyanın sırtında yuvarlanışlar.
 İşte ben buyum.
 Etten kemikten.
 Ve bu yazdıklarım yalnızca gönülden.
 Yüz yüze kalınca kendimle mahcubiyetimi ancak yazarak unutuyorum.
 Nefes alır gibi, yeni güne uyanır gibi hayatta kalmak için beslenmek gibidir benim için yazmak.
 Ben yalnızlığımdan beslenirim.
 Yalnızlığımdan cümleler yetiştiririm.
 Karanlık geceye ışık tutan hayaller tohumu ekerim.
 Cama vuran yağmur tanelerinden yüzlerce mısra çıkara-bilirim.
 Ben buyum, yalnızca gönlümden ibaretim.
 Gönül Çalab'ın tahtı.
 Elbet vardır her karanlık gecenin hayırlı bir sabahı.
 Yeşertiyor ilham kalemi her yeni gece rengârenk sonbaharı.